Ο παλαιοημερολογιτισμός και η Ιερά Μονή Εσφιγμένου († Μοναχός Θεόκλητος Διονυσιάτης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 3 Δεκεμβρίου, 2015

Η Ανάσταση του Χριστού εθεωρήθη και θεωρείται ως ένας μύθος, εξ αφορμής ενός ψεύδους μεταξύ των Εβραίων. Αφού οι στρατιώτες της κουστωδίας, είπαν στους αρχιερείς τα συγκλονιστικά γεγονότα της Αναστάσεως, τους έδωσαν πολλά χρήματα και τους είπαν να λένε, ότι όταν εμείς κοιμόμασταν, ήλθαν οι μαθητές Του και Τον έκλεψαν. Και συμπληρώνει ο Ευαγγελιστής Ματθαίος: «Και διεφημίσθη ο λόγος ούτος παρά τοις Ιουδαίοις μέχρι της σήμερον». Ένα μεγάλο ψεύδος πέρασε μέσα στην ιστορία. Τέτοια ψεύδη στον κόσμον υπήρξαν πολλά.

Ένα ψεύδος, επίσης, αποτέλεσε την γενεσιουργόν αιτίαν του **παλαιοημερολογιτισμού**, που μέχρι σήμερα αποδυναμώνει το έργον της Ορθοδοξίας, με τις επιδράσεις των **σχισματικών** αυτών στους απλοϊκούς χριστιανούς. Και ποιό είναι το ψεύδος αυτό; Ότι δύο Τοπικές Σύνοδοι, επί Πατριάρχου Ιερεμίου του Β', κατά τα έτη 1583 και 1593, που συνήλθαν για να καταδικάσουν την πάντολμον ανατροπήν του όρου της Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, περί του εορτασμού του Αγίου Πάσχα, υπό του Παπισμού, ότι μαζί κατεδίκασαν και την ημερολογιακήν μεταβολήν. Και πώς το ψεύδος αυτό εδημιουργήθη; Από μίαν πλαστογραφίαν, που έκανε ένας πρώιμος ζηλωτής, ο Ιάκωβος Νεασκητιώτης, στον χειρόγραφον κώδικα της Ιεράς Μονής Αγίου Παντελεήμονος, υπ' αριθ. 772!

Τα δήθεν αυτά αναθέματα επέσειαν, δίκην μορμολυκείου, οι πονηροί ζηλωτές του Αγίου Όρους, ώστε να εκφοβίζουν τους απλοϊκούς χριστιανούς. Και εστηρίχθη το σχίσμα επάνω στο ψεύδος αυτό, όπως όλα τα σχίσματα γεννώνται από παραλογισμούς, πλαστογραφίες και απάτες, που ξεγελούν τους ευήθεις και αμαθείς.

Η ιστορία του παλαιοημερολογιτικού σχίσματος είναι απλή, εν συντομία. Μετά το τέλος του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, κατά το 1919, τα Ορθόδοξα κράτη της Ανατολής, για λόγους εμπορικούς, ήθελαν να προσαρμοσθή το Ιουλιανόν ημερολόγιον στο λεγόμενον Γρηγοριανόν, που προηγείτο κατά 13 μέρες. Και στην Ελλάδα άρχισαν σχετικές ζυμώσεις των τότε κυβερνήσεων με την Εκκλησίαν, η οποία ηρνείτο να αποστή του Ιουλιανού ημερολογίου. Αλλ' η επαναστατική κυβέρνηση Πλαστήρα, παρά τις αντιρρήσεις της Εκκλησίας προέβη, δια Βασιλικού Διατάγματος, στην καθιέρωση του Ιουλιανού διορθωμένου κατά 13 ημέρες. Έτσι με την χρήση δύο ημερολογίων δημιουργούντο προβλήματα. Οπότε η Εκκλησία, εν συνεννοήσει μετά του Πατριαρχείου και των Ορθοδόξων Εκκλησιών, απεδέχθηκαν το διορθωμένον

Ιουλιανόν. Και την 10 Μαρτίου του 1924 ωνόμασαν 23, του Πάσχα παραμένοντος αθίκτου.

Αυτή είναι όλη η ιστορία. Επόμενον ήτο να προκαλέση αναστάτωση στις συνειδήσεις. Όσοι όμως, είχαν νουν, δια να εννοούν, με την εξηγήση που εδίδετο, ησύχαζαν, ως μη αλλοιουμένης της Ορθοδοξίας, ούτε στο δόγμα, ούτε στις παραδόσεις της. Όσοι πάλιν εκυριαρχούντο από καχυποψίες και συν τη μυστική οιήσει των, έπασχαν από το «ου με πείσης καν με πείσης», αυτοί θορυβούσαν, ότι έπεσε η Εκκλησία σε αίρεση. Κι' έτσι δημιουργήθηκεν ο **Παλαιοημερολογιτισμός**. Άλλωστε προϋπήρξαν πλήθος σχισμάτων εκ του μηδενός, όπως των Παλαιοπασχιτών.

Το Άγιον Όρος, οι 5–6.000 μοναστηριακοί, ύστερ' από βασανισμόν του προβλήματος, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν θίγεται η Ορθόδοξη Πίστη, αλλά για λόγους ποικίλους θα διατηρήση μεν το παλαιόν, αλλά δεν θα διακόψη τις εκκλησιαστικές σχέσεις με τις Τοπικές Εκκλησίες, που θα είχαν κάνει το άλμα των 13 ημερών, ως εξ ίσου Ορθόδοξες. Αρκετοί μοναχοί έγιναν ζηλωτές έξω των μοναστηρίων και ολίγοι ιερομόναχοι εξήλθαν στις πόλεις και εκήρυτταν ότι η προσθήκη των 13ων ημερών, που εδέχθη η Εκκλησία, είναι αίρεση, χωρίς να λαμβάνουν υπ' όψιν, ότι η Εκκλησία δεν θα εδέχετο να καινοτομήση, εάν η Πολιτεία δεν προέτρεχε να καινοτομήση και έτσι να προκληθή η σύγχυση με τα δύο ημερολόγια.

Αυτά τα γράφω, εν σχέσει προς το θέμα της Ιεράς Μονής Εσφιγμένου, γι' αυτούς που με ρωτούν. Ήδη σε προηγούμενον άρθρον, έχω απαντήσει. Εδώ επαναλαμβάνω, ότι η Ιερά Κοινότης σέβεται την ελευθερίαν της συνειδήσεως των ζηλωτών και τους ανέχεται παρ' ότι είναι **σχισματικοί** και σύμφωνα με τον Καταστατικόν Χάρτην θα έπρεπε να τους εκδιώξη από το Άγιον Όρος. Η περίπτωση της Μονής Εσφιγμένου είναι διαφορετική. Οι Εσφιγμενίτες ζηλωτές θα μπορούσαν να παραμείνουν στο Άγιον Όρος, όμως, όχι εντός των Ιδρυμάτων της Ιεράς Κοινότητος. Ή συμφωνούν με όλες τις Ιερές Μονές ή διαφωνούν, οπότε ως σχισματικοί, πρέπει μόνοι τους ν' αναχωρήσουν.

Χθες έλαβα επιστολήν φίλου μου, που μου γράφει, ότι σε συνέντευξη ο «ηγούμενος» της Μονής Εσφιγμένου, σε κρατικό κανάλι είπε: «Επί Πατριάρχου Αθηναγόρα υπήρχαν τα πύρινα άρθρα του Γέροντος Θεοκλήτου Διονυσιάτου. Τώρα που γίνονται αυτά, σιωπά».

Δεν τον γνωρίζω, εγνώριζα, όμως, τον «προκάτοχόν» του Ευθύμιον, όπως έγραψα σε προηγούμενον άρθρον μου στον «Ορθόδοξο Τύπο». Εδώ όμως είμαι υποχρεωμένος ν' απαντήσω στην απορίαν του ηγουμένου. Πράγματι, έγραφα πύρινα άρθρα, που απετέλεσαν ολόκληρον βιβλίον για τις φιλοπαπικές δηλώσεις του Αθηναγόρα. Τώρα τι να γράψω; Που πολλοί από αμάθεια εκλαμβάνουν τις κοινωνικού χαρακτήρος

σχέσεις και συναντήσεις με τους παπικούς ως συλλειτουργία και συμπροσευχές του νυν Πατριάρχου; Έγινε πολύς λόγος για την Ραβέννα. Αν, παρά την ειδοποίηση να προσέλθουν μόνον Ορθόδοξοι για θείαν Κοινωνίαν, τινές παπικοί διαλαθόντες της προσοχής, εκοινώνησαν, αυτό σημαίνει ότι ο Πατριάρχης ηθελημένως το έκανε; Πρέπει να είμεθα προσεκτικοί και μη κατηγορούμεν τους ηγέτες της Εκκλησίας, ότι είναι οικουμενιστές επειδή οι σύγχρονες συνθήκες οδηγούν σε συναντήσεις και σε κάποιες αβρότητες και φιλοφροσύνες με ετεροδόξους.

Θα ήθελα να ιδούν τον Ορθοδοξότατο Αρχιεπίσκοπον Αθηνών Χρυσόστομον τον Β', που σήκωσε πραγματικόν «πόλεμον» κατά του Αθηναγόρου, να προσφωνή στον Μητροπολιτικόν Ναόν τον Αγγλικανόν Αρχιεπίσκοπον ή να δέχεται στον Ναόν των Αρμενίων τιμητικήν προσφώνησιν από αρμένιον κληρικόν. Τι θα έλεγαν αυτοί που διαμαρτύρονται και κατακρίνουν τον Πατριάρχην Βαρθολομαίον ως οικουμενιστή; Και διάβασα στον «Ορθόδοξο Τύπο», αλλά και έλαβα την διαμαρτυρίαν για την Εσφιγμένου, πέντε χριστιανικών σωματείων, που δεν είναι Παλαιοημερολογίτες. Λοιπόν, τους συγκινεί το ενδεχόμενον να διωχθούν εκ του Ιερού Καθιδρύματος (οι ζηλωταί) και δεν αισθάνονται ανησυχίαν και λύπην για την πλάνην των, που είναι σχισματικοί και εκθέτουν και την λαμπρότητα της Ορθοδοξίας; Θέλουν να πιστεύουν ότι είναι φύλακες της Ορθοδοξίας, αλλά γιατί δεν φροντίζουν να διασώσουν την αλήθειαν της από παραχαράξεις είτε ελλείψεων είτε υπερβολών; Ή οι «εσφιγμενίτες» είναι πλανεμένοι και πρέπει να βοηθηθούν, ώστε ν' ανανήψουν ή είναι Ορθόδοξοι, οπότε οι των πέντε σωματείων να τους ακολουθήσουν στα φρονήματά τους. Ο Άγιος Μάρκος ο Ευγενικός και ο Παλαμάς θα τους προστάτευαν, αφού σχίζουν την Εκκλησία; Γνωρίζουν ότι ο Γρηγόριος Παλαμάς συνέστησε στους Γέροντες της Ιεράς Μονής Λαύρας, να μη κοινοβιάσουν τον Ακίνδυνον, γιατί παρουσίαζε κάποια σημεία πλάνης; Ας διαβάσουν, οι των πέντε σωματείων, το βιβλίον μου «Ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς» και το ανάτυπον του Αρχιεπισκόπου Αθηνών Χρυσοστόμου Α' «Ημερολογιακών κατηγοριών έλεγχος». Και την επί διδακτορία διατριβήν του νυν Αρχιεπισκόπου Αθηνών, για να ιδούν, πως επάνω στο αρχικό ψέμα οικοδομήθη μία σειρά ψευδών και απατών, όπως μου έγραψε ο Όσιος Γερβάσιος Παρασκευόπουλος.

Έγραψα και αλλού και θα το επαναλάβω. Ο προηγούμενος του σημερινού «ηγούμενος» Ευθύμιος, όταν ήταν ο «Αθηναγορισμός», που πολεμούσαμε ο Κόντογλου, ο Αρχιεπίσκοπος Χρυστόστομος κι εγώ το 1965, ο Ευθύμιος ήλθε στην Μονήν μας και εχειροτονήθη εις Διάκονον και Ιερέα απολέσας τον ζηλωτισμόν του. Γιατί; Ύστερα από πενταετίαν έγινε πάλιν ζηλωτής. Γιατί; Γιατί διάβασε ότι ο Αθηναγόρας έκανε φιλοπαπικές δηλώσεις; Όταν εχειροτονείτο από «φιλοαθηναγορικόν» επίσκοπον δεν το εγνώριζε; και επί πενταετίαν δεν τον εμνημόνευε; Αυτός είναι ο ζηλωτισμός!

Ο Ρώσσος Νικήτα Στρούβε, στο βιβλίο του «Η Ρωσσία σήμερα» γράφει: «Για κάτι

που η Ρωσσία δεν έχει να ζηλέψει την Αμερικήν, είναι οι περίπου πενήντα αιρέσεις, που υπάρχουν στην Ρωσσίαν ως Γ.Ο.Χ.»! Λοιπόν, αυτή είναι η ευαισθησία μας για την Ορθοδοξία; Αντί να διαμαρτυρόμεθα υπέρ των πλανωμένων που ως σχισματικοί χάνουν την ψυχήν των, αφού ούτε αίμα μαρτυρίου δεν ξεπλένει το σχίσμα, ορθόν είναι να τους διαφωτίσουμε να επιστρέψουν στην Εκκλησία του Χριστού εγκαταλείποντες τις παρασυναγωγές των. Ταύτα, επειδή μ' ερωτούν ως ένα των παλαιοτέρων αγιορειτών, που γνώρισε πολλά.

Με αγάπη Χριστού
Θεόκλητος μοναχός Διονυσιάτης

Άγιον Όρος

(Εφημερίδα "Ορθόδοξος Τύπος", 28 Φεβρουαρίου 2003)

(Πηγή ηλ. κειμένου: esfigmenou.gr)